

JOSEF NOSÁL

GUÐASOVÉ

— Příběh dvou generací —

YAAMAYA
RESORT & CASINO
— SAN MANUEL

CH

CPRESS

Gudasové

Příběh dvou generací

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Josef Nosál

Gudasové: Příběh dvou generací – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Josef Nosál, 2026

Foto © ČTK, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6063-3

ISBN e-knihy 978-80-264-6173-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-6174-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-6175-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Gudasové

Příběh dvou generací

JOSEF NOSÁL

OBSAH

ÚVOD	7
01 ZAČÁTKY	11
02 JUNIORSKÁ REPRE, LIGA, ŠKOLA, ZKRÁTKA DOSPÍVÁNÍ	23
03 PO SPARTĚ	47
04 ZNOVU VE SPARTĚ	55
05 ZEMĚ TISÍCŮ JEZER A PÁR TURNAJŮ K TOMU	71
06 Z NĚMECKA ZPÁTKY DO SPARTY	93
07 ZLOM	99
08 ŠTATL, ŠVÉDSKO A ZASE TO NĚMECKO	109
09 TRENÉRSTVÍ	135
EPILOG	150

**Věděli jste, že Leo Gudas
odehrál ve své kariéře
přes 800 zápasů?
Radko jich má na kontě
dokonce téměř 1 600.**

ÚVOD

Čtyři třetí místa na hokejovém mistrovství světa. Dva extraligové tituly. Bronzová a stříbrná medaile z juniorských světáků. A v neposlední řadě třetí místo na zimních olympijských hrách.

A tím výčet zdaleka nekončí. Více než dvacetiletá kariéra. Roli obránce, známého pro své tvrdé zákroky i nekompromisní hru, plnil v Československu, samostatném Česku, ale také ve Finsku, Švédsku, Německu anebo ve Švýcarsku. Přes čtyři sta odehraných ligových zápasů. A samozřejmě také otec Radka Gudase, mistra světa a hráče NHL. To je Leo Gudas, hokejový obránce, reprezentant, otec dvou dětí a v současnosti také trenér obránců v kazachstánské akademii Barys Astana.

Ačkoliv se Leo Gudas neřadí mezi největší hokejové

hvězdy a legendy, o kterých vznikají dokumenty, biografické knihy a všemožné portréty, jeho život a kariéra bezesporu hvězdné jsou.

Díky úsilí, píli a vlivu svého tatínka se Leo stal reprezentantem už ve svých patnácti letech, krátce poté se dostal do libereckého áčka, ještě před maturitou hrál za Spartu a po sametové revoluci jako jeden z prvních Čechů odjel hrát hokej do zahraničí. Trénovaly ho takové osobnosti jako Pavel Wohl, Jaroslav Walter, Ivan Hlinka, Hannu Aravirta, Hardy Nelson nebo Gunar Leitborg. Hrál bok po boku s Pavlem Richterem, Jiřím Hrdinou, Stanislavem Hajduškem, Jiřím Doležalem, Davidem Volkem či Vladimírem Růžičkou a za svou kariéru se naučil skvěle hrát i trénovat.

A tím nemyslíme pouze trénink profesionálů napříč různými kluby, státy a kontinenty. Stačí se podívat na Leova syna, který by, bez většího přehánění, dost možná nebyl tam, kde právě je. Zvláštní směs Leovy profesionality, schopností, dovedností a otcovské lásky vychovala z Radka Gudase skvělého hráče, který se rozhodl kráčet ve šlépějích svého táty a zužitkovat všechno úsilí v ještě něco silnějšího a hmotnějšího. Nešlo ale jen o kopírování vzoru. Radko

si postupně našel vlastní cestu, kde sice čerpal z otcových zkušeností, ale opíral se hlavně o své schopnosti, píli a cílevědomost. A díky Radkovi se Leo mohl stát zase o něco lepším trenérem, a hlavně otcem. Je totiž jen málo rodin, v nichž by se dvě hokejové generace takto silně a významně navzájem ovlivnily. Ať už hodnotami, zkušenostmi, nebo jen pouhopouhou láskou k lednímu hokeji.

Možná by se ale hodilo vzít to pěkně popořádku.

***Věděli jste, že v 70. letech
fungovaly v Liberci rovnou
dva hokejové kluby?***

01

KAPITOLA

ZAČÁTKY

Když se na zábavě v Bruntále seznámí Otto Gudas, voják z povolání, s Jarmilou Vaculíkovou, učitelkou na základní škole, ještě netuší, jaký osud je vlastně čeká. Jaké zážitky a jaká dobrodružství

spolu prožijí. Kam všude pojedou na zápasy, aby zafandili svým dítkám. Nejprve se jim narodí Otto, o tři léta později v roce 1965 Leo.

Rodina bydlí v paneláku kousek od školy, a ačkoliv se za několik let

Archiv Lea Gudase

Leo se starším bratrem a bratřenci, se kterými prožil dětství plné her i klukovin

„Maminka mi říkala, že jsem zlatý dítě, ale já si pamatuju jen na ty lumpárny.“

odstěhuje, vzpomínky Leovi utkví v paměti už napořád. Hezčí dětství si snad ani nemohl přát. A to zejména díky svému staršímu bratrovi a dvěma bratrancům, kteří žijí ve stejném městě. Všichni čtyři společně podnikají různé výlety, navzájem se hecují, popichují a všemožně formují. „Maminka mi říkala, že jsem zlatý dítě, ale já si pamatuju jen na ty lumpárny,“ vzpomíná Leo. Návštěvy cizích zahrad plných jahod tak nejsou nic neobvyklého. Současně to Leo, který je rodinným benjamínkem, nemá mezi ostatními chlapci zrovna lehké. Ovšem nikdy si nenechá nic líbit a za žádných okolností se jen tak nedá. Moc dobře ví, že se nesmí chlapeckým soutěžením nechat zlomit. Naopak,

díky téměř ryze mužskému prostředí má Leo pocit, že musí být lepší než ti starší a zdatnější.

Potřebu být lepší se Leo snaží uklidnit lyžováním. Je to první sport, do kterého se cílevědomě pustí. To mu je kolem čtyř let. Lyže byly nasnadě, vždyť z Bruntálu je to na Praděd, co by člověk kamenem dohodil. A zimy, ty jsou tady krásné. Během letních měsíců sice bratři Gudasovi musí lyže odložit, ale nouzi o pohyb rozhodně nemají. Kromě času s bratranci totiž tráví čas také u babičky, která chová dobrou stovku králíků. A ti králíci samozřejmě nemůžou být věčně zavření. Takže Leo tráví nemálo času přesouváním zvířat na pastvu a zase zpátky. Netřeba dodávat,

že v té době není o králíka na smetaně nouze.

Když chodí do druhé třídy, nastává v Leově životě velká změna. Tatínek dostane nabídku práce v minkovické věznici a celá rodina se musí odstěhovat do neznámého města. Leo si ještě užije léto u babičky a od září už nastoupí do nové školy, kde ho učí... maminka. Ačkoliv se školou až do střední nemá žádné velké potíže a je v podstatě vzorným žákem, máma mu coby třídní učitelka do zlobení a klukovských vylomenin háže vidle. „Když byl nějaký průser, byl jsem první, kdo to hned odnesl. Maminka prostě věděla, kdo v těch lumpárnách má prsty,“ usmívá se Leo.

Když Leovi skončí poslední prázdniny u babičky v Bruntále, zastihne ho v Liberci nemilé překvapení. Bratr začal chodit na hokej. Což nedává smysl. Vždyť doted oba lyžovali. Rodiče je v tom oba podporovali, jezdili s nimi na závody. Proč by v tom neměli pokračovat? Ale věci se mění a Leo se k tomu postaví s odhodláním sobě

vlastním. Jelikož má v sobě odmala nutkání porážet bratra, který je zpravidla ve všem lepší, rozhodne se, aniž by o tom jakkoliv zapochyboval a aniž by nad tím nějak zvláště dumal, že začne na hokej chodit taky. To dá přece rozum. Když brácha, tak já taky. A co si budeme povídat, Leo se s Ottou řezou doma hlava nehlava už od útlého dětství, takže úplně nezáleží na tom, jestli se zmydlí v pokoji, nebo na bruslích na ledě.

Leo stráví dva roky v přípravce, kde ho trénuje pan Trégl. Brzy se ukáže, že lepšího trenéra si do začátku nemohl přát. Naučí ho veškeré základy, které v pozdějších letech využije jak v klubových soutěžích, tak na mezinárodních zápasech. Mezi ně patří pochopitelně také samotné bruslení. Dnes se tomu říká powerskating, jehož prostřednictvím se v podstatě budují správné základy pro práci s bruslemi. Postupně se přidává technika i rychlost. A Lea bruslení úplně pohltní. Je v něm natolik dobrý, že ho trenér po čase dává za příklad. Už tady si Leo uvědomí, jak jsou

základy naprosto zásadní. Proto za pěknou řádku let Radkovi domluví hodiny bruslení navíc. „Chodil jsem normálně na tréninky a pak jsem měl ještě k tomu další bruslení. Pořád jsem jen bruslil, jednak protože

zápasů popíjí. Celá rodina vyjíždí do Hradce Králové, Olomouce nebo Děčína. V posledním zmiňovaném městě se každoročně koná turnaj pojmenovaný Čokoládový puk, jehož hlavní cenu nemusíte hádat

„Musíš začít trénovat daleko víc než všichni ostatní dohromady. Jestli chceš být nejlepší, musíš do toho dát všechno. Tak to prostě je.“

mě to bavilo, jednak to chtěl táta,“ vzpomíná Radko.

Leovi se dostává značné podpory od trenérů i od rodičů, kteří jsou přítomni na každém možném turnaji. Dokonce se zdá, že máma je ještě větší fanda než táta. Na každý turnaj připravuje do termosky hovězí vývar, který Leo během

dvakrát. V Liberci je to pak Zlatá hokejka. „Jezdila s náma obrovská banda rodičů. Fandili nám a přerušovali rodiče jiných týmů a já na to dodneška vzpomínám. Uměli si to skvěle užít,“ usmívá se Leo. Jeden turnaj si pamatuje ještě o něco barvitěji, neboť na něm skupinka rodičů vyhraje cenu pro nejlepší